

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa H. L.

przeciwko Specjalistycznemu Centrum Medycznemu w P. Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2009 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.

z dnia 27 sierpnia 2009 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2009 r. Sąd Okręgowy w Ś. odrzucił zażalenie H. L. od postanowienia z dnia 21 lipca 2009 r. Sądu Okręgowego w Ś. odrzucającego skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 7 lipca 2008 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że wydając orzeczenie z dnia 21 lipca 2009 r. działał jako sąd drugiej instancji. Zasady wnoszenia zażaleń na postanowienia sądu drugiej instancji określa art. 394¹ k.p.c., zgodnie z którym sąd apelacyjny nie jest

instancją odwoławczą od wskazanego wyżej orzeczenia, co powoduje odrzucenie zażalenia z mocy art. 370 w związku z art. 391 § 1 i art. 397 § 2 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie z dnia 27 sierpnia 2009 r. powódka wniosła o jego uchylenie, wskazując, że zażalenie na postanowienie z dnia 21 lipca 2009 r. zostało wniesione do właściwego sądu. Zgodnie z treścią art. 397 § 2 w związku z art. 369 k.p.c. zażalenie, podobnie jak apelację, wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie. Takim właściwym sądem był Sąd Okręgowy w Ś., do którego zostało złożone zażalenie i który winien je przekazać wraz z aktami sprawy sądowi właściwemu do rozpoznania zażalenia, co wynika z art. 395 § 1 k.p.c. W ocenie skarżącej, mylne oznaczenie przez nią sądu drugiej instancji pozostaje bez znaczenia prawnego i nie może być podstawą odrzucenia zażalenia. W tym zakresie skarżąca powołała się na postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1998 r., III CKN 919/98 oraz z dnia 29 listopada 2001 r., V CZ 232/01.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na: 1) postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz 2) w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, od których przysługuje skarga kasacyjna, a wymienionych w art. 398¹ § 1 k.p.c. oraz postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. W myśl art. 394 § 2 i 3 k.p.c., stosowanego poprzez art. 394¹ § 3 k.p.c., termin do wniesienia zażalenia jest tygodniowy, powinno ono czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz spełniać określone warunki, a nadto – zgodnie z art. 369 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z art. 394 § 3 k.p.c. – czynność ta winna być dokonana w sądzie, który wydał zaskarżone postanowienie. Stosownie do art. 370 k.p.c., stosowanemu przez sąd drugiej instancji w związku z art. 373 i w związku z art. 397 § 2 k.p.c., odrzuceniu podlega zażalenie, które zostało wniesione po upływie przepisanego terminu, nie zostało należycie opłacone lub jest z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Należy uznać, że niedopuszczalność

zażalenia zachodzi wówczas, gdy jest ono niedopuszczalne pod względem przedmiotowym (gdy od danego orzeczenia nie przysługuje w ogóle środek zaskarżenia lub przysługuje do Sądu Najwyższego środek zaskarżenia innego rodzaju - w postaci skargi kasacyjnej) i podmiotowym (gdy środek zaskarżenia wniósł podmiot nielegitymowany). Natomiast w sytuacji, gdy będące właściwą czynnością procesową zażalenie zostało wniesione do sądu właściwego (tego, który wydał zaskarżone postanowienie) z zachowaniem przepisanej terminu oraz zostało należycie opłacone, a jedynie błędnie określono w nim sąd właściwy do jego rozpoznania, to nie można uznać, że jest ono niedopuszczalne w rozumieniu art. 370 k.p.c. Taka niedokładność mogłaby bowiem chociażby podlegać ewentualnemu uzupełnieniu (sprostowaniu) w trybie przewidzianym w art. 130 § 1 w związku z art. 126 ust. 1 pkt 1 k.p.c. Również w postanowieniu z dnia 12 lutego 2009 r., I PZ 41/08 (niepublikowanym) Sąd Najwyższy wskazał, że w takiej sytuacji należy akta sprawy wraz z zażaleniem przedstawić Sądowi Najwyższemu jako wyłącznie właściwemu (funkcjonalnie) do jego rozpoznania, traktując błąd skarżącego w kategoriach oczywistej niedokładności niestanowiącej przeszkody w nadaniu pismu biegu i rozpoznaniu go we właściwym trybie (art. 130 *in fine* k.p.c.), albo – zgodnie z wnioskiem – sądowi apelacyjnemu, który - w razie uznania, że niedokładność taka nie występuje – winien stwierdzić swoją niewłaściwość i przekazać sprawę Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 200 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1996 r., I PKN 28/96, OSNAPIUS 1997 nr 13, poz. 236).

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.